

må der jo være basis for, at flere kan åbne rådgivningsklinikker. Jeg ved godt, at det så kommer til at koste penge. Men igen kunne man så der sige: Jamen så lad os da bringe amterne på banen, hvis de kunne tilbyde en sådan rådgivning, uden at det ville koste samfundet, skatteborgerne, yderligere penge.

Med hensyn til efterspørgslen kunne der måske også være basis for at åbne private rådgivningsklinikker, de findes sikkert allerede. Men det koster selvfølgelig penge, det ved jeg godt. Men igen er man vel ude i en situation, hvor man godt vil betale lidt for at få et forhold til at køre fortsat.

(Kort bemærkning).

Jann Sjørnsen (KD):

Det tror jeg faktisk at folk gerne vil betale noget for. Forslaget baserer sig jo rent faktisk også på, at der skal være mulighed for at kunne opkræve en vis egenbetaling, som så er indkomstafhængig. Så hvad det angår, så er det jo ikke bare, hvis man skal se på hr. Per Dalgaard's perspektiv, sådan et tagselvbord, vi dækker op til.

I øvrigt vil jeg sige, at hvis man skulle se på det rent økonomisk, så mener jeg sådan set, at der kunne være mange fordele ved forslaget, men det synes jeg så i øvrigt heller ikke at man kan. Er der trods alt ikke nogle menneskelige omkostninger forbundet med det, at man ikke får løst nogle af de kriser, der kan være i parforholdet, skilsmisse eller ej?

(Kort bemærkning).

Per Dalgaard (DF):

Jo, men netop når der nu findes de muligheder i dag, kan jeg heller ikke se, hvorfor det er nødvendigt at lave lovgivning. Vi er ikke tilhængere af, at man bare skal producere love, fordi det kunne være rart at have en lov at holde sig til, hvis man i øvrigt selv ude i samfundet, menneskene, folket, kan klare problemerne uden at behøve at støtte sig til en lovgivning. Så jeg kan egentlig ikke helt se, at der skulle være et behov for det, når det alligevel finder sted i dag.

Jeg mener også, at man sagtens kan bruge de kilder, der findes i dag. Det at anvende sin præst, sognepræsten, er nok ikke så udbredt. Det kunne man måske plædere lidt mere for og sige: Brug da din sognepræst, han ved jo meget om sjælens pleje, han må da kunne rådgive og forklare nogle ting over for et skrantende ægteskab. Det synes jeg ville være en fin ting.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det hr. Helge Adam Møller.

Helge Adam Møller (KF):

Det er jo ikke et forslag - eller i hvert fald ideen i det - vi diskuterer for første gang, og jeg er ikke et sekund i tvivl om, at forslagsstillerne og Kristendemokraterne selvfølgelig har tænkt sig godt om her og mener, at man med det her skaber et, skal vi sige, endnu bedre samfund. Det er jo normalt formålet, når vi fremsætter lovforslag, uanset om det er på det ene eller andet område, at gøre noget bedre.

Jeg vil godt sige, at den konservative folketingsgruppe ikke kan støtte det.

Forslaget indeholder jo to forskellige elementer, hvoraf det ene er, at enhver familie eller ethvert parforhold skal have mulighed for at få en parrådgivning i offentlig regi, hvis man er ude i vanskeligheder, konflikter eller kriser.

Kl. 17.50

Jeg må indrømme, at det nok kunne blive mange, for jeg tror, at i de fleste selv velfungerende familier eller parforhold vil der indimellem være nogle vanskeligheder og måske enkelte gange også en konflikt, så hvis halvanden million af dem bare tre gange om året ... men lad nu det ligge, for det tror jeg alligevel ikke er hensigten. Det er nok, når det er en decideret krise, altså noget, der begynder at nærme sig en skilsmisse eller et opbrud.

Men vi har den grundlæggende holdning, som også justitsministeren gav udtryk for, at hvordan man vil leve sit liv, og hvilken rådgivning man ønsker at få, er grundlæggende en privat sag.

Desuden er der jo samtidig en bunke tilbud allerede, både offentlige og private. Vi har præsterne, som også hr. Per Dalgaard nævnte - det står faktisk i ægteskabsloven i § 43, stk. 1, at det er en af præsternes opgaver. Der er socialforvaltningen - det står i loven om social service i § 3 - hvor enhver kan henvende sig, også selv om man ikke er medlem af folkekirken. Der er praktiserende psykologer - nogle lever faktisk af det her, så man må håbe, de også er gode. Der er også private foreninger. Og så er der, hvad jeg måske efterlyser allerallermest, familie og venner, folk, man har tillid til og tiltro til, som er en del af ens sociale netværk.

Det er måske det, jeg er lidt bange for på mange områder, at hver gang man vil sige, at en eller anden opgave skal over i offentligt regi, for det offentlige er nok bedre, så fortæller man jo